

Vyjev z polské revoluce,

aneb: Nevinná obět' tajemných banditů.

Pokračování.

“Ty drzý chlape!” zvolala Marie s nevolí. “Kdybych měla po ruce zbraň, usmrtila bych tě na místě za tu urážku.”

“Inu — jablko nepadne daleko od stromu,” usmál se zákeřník potupně. “Tvého otce řemeslo jest zabíjení, a ty bys to dělala po něm. Ale pomysli si, že nejsem hoden, abys mne bodla dýkou, a pojď do mého náručí.”

Aleš rozpřáhl ruce a postupoval k Marii, maje úmysl pojmout ji v náručí.

Marie před ním couvla, ale poněvadž neměla u sebe žádné zbraně nalezala se ve velkém nebezpečí, že se stane obětí toho lupiče.

A on ji vskutku dohonil, chytil jí v náručí a zvolal tiskna jí k sobě:

“Již tě mám, a ani samo peklo mi tě již nevyrvé.”

Marie vykřikla uleknutím a hleděla se tomu zlosynovi z náručí vymknouti.

Ale její namahání bylo marné, ona již viděla, že je ztracena.

V tom se však něco stalo, čeho se z počátku zalekla, ale pak zajásala v duchu radostným překvapením.

Okno, z něhož byla vyhlídka do zahrady, bylo totiž právě v tu chvíli promáčkuto, a v okamžení na to se v něm objevil muž a skočil s velkou obratností do pokoje.

Než se mohla Marie vzpamatovati a než mohla rozeznati, zdali je to přítel anebo nepřítel, vrhl se tento muž od zadu na Aleše, kterýž byl tím náhlým napadením velice překvapen, trhl jim zpět a vzkřikl:

“Pryč odsud, bídný vilníče! Což nevíš, jaký trest je na takový zločin ustanoven, kterého jsi se chtěl dopustit? Takový hanebník musí zemřít katovou rukou.”

“Na to se tě neptám, ty drzý vetřelče!” vzkřikl Aleš, “dělej at jsi již pryč, sice tě rozdrtím.”

Chtěl se vrhnout nasvého protivníka, neboť viděl, že není ozbrojen, ale tento hned spozoroval, co ten zákeřník zamýšlí a chopil se těžké dubové židle, jež stála u stolu.

Touto neobyčejnou ale dosti vydatnou zbraní mohl uchránit nejen sebe, nýbrž také Marii, která byla již zase poněkud se vzpamatovala, a která nyní šeptala svému ochranci, že tam není ten loupežník sám.

“Já se nebojím celé bandy takových lotrů!” vzkřikl dívčín ochrance — “at sem přijdou třebaš všickni a já je tu všecky pomlátím, jako že se jmenuju hrabě Bohumil Kaminski.”

Byl to vskutku Bohumil Kaminski, jenž se tu objevil ještě v pravý čas, že mohl Marii před násilím toho lotra zachrániti.

My víme, když ti zákeřníci z krčmy “u rytířské přilbice” odcházely, šel Kaminski opodál za nimi, myslé, že najde Pedra u kata Mikuláše anebo že se tam aspoň doví, kde by ho mohl najíti.

On byl ty zákeřníky slyšel, když se spolu radili, že půjdou na kata, a poněvadž nevěděl, že jest kat Mikuláš uvězněn, a že není proti loupežnickému přepadení dosti chráněn, nedělal si o to velkých starostí.

Ale když pak slyšel rozmluvu, kterouž měla ve vratech katova dcera s Alešem, počal se již strachovati, že by mohli ti zlosynové svůj úmysl přece provésti.

Konečně zaslechl v domě šramot a slyšel volat Marii o pomoc. Pročež byl hned odhodlán, přešel přes zeď do zahrady a běžel rovnou cestou pod okno, které bylo osvětlené.

Jak jsme viděli, přišel právě v čas, že mohl tomu hanebnému zločinu zabrániti.

Aleš nebyl ani tak překvapen náhlým se objevením toho člověka, jako spíše tím, když uslyšel z jeho vlastních úst, že se jmenuje Kaminski a on také hned uvážil, že by nemohl míti ten neznámý člověk žádnou příčinu přivlastňovat si jméno a stav hraběte Kaminskiho, kterýž byl od soudu za psance vyhlášen a poněvadž byl až posud opilý, domníval se, že je to tentýž člověk, o kteréhož byl v lese nedaleko po-praviště s jeho vysvoboditeli se rval, — zkrátka — on měl za to, že je to Pedro a také si hned umínil jej chytit a vydat jej hraběnce Rosinské.

Aniž by byl úmysl svůj vyrazil, zapískal na píšťalku, což bylo jeho druhům, kteří posud ve sklepě po katovu pokladu pátrali, znamením, že jim hrozí nebezpečí.

Marie hned věděla, co to písknutí znamená, i pošeptala Bohumilovi, aby se připravil na tuhý boj, načež odskočila do vedlejšího pokojíka strhla se zdi dva široké meče a než mohl Aleš její úmysl spozorovati, stála již po boku svého ochrance.

Aleš strašně zaklel, když viděl, že jest Bohumil ozbrojen, i zvolal, zatínaje vztekem zuby:

“Však ty mi přece neujdeš. Pojďte sem, moji věrní, — chopte se zde toho člověka!” velel pak asi pěti zákeřníkům, kteří byli právě v tu chvíli do dveří vrazili.

Tito se však k tomu neměli, aby učinili na Kaminskiho útok, neboť byli všickni více méně opilí.

V tom sklepě nenašli sice katův poklad, ale za to tam našli zásobu vína a napili se ho dle chuti, a následkem toho nebyli nyní s to, rozkaz svého velitele vykonati.

Rozumí se samo sebou, že se nad tím Aleš náramně rozvzteklil a že počal strašně proklínati, nutě je, aby se každý chopil své zbraně.

Zatím měl Kaminski dost času, že se mohl na ten útok připraviti. Nyní věděl, s kým má co činiti a nebál se jich, neboť byli všickni tak opilí, že ani nemohli pevně na nohou státi.

Jsa ozbrojen širokým a na obě strany ostře nabroušeným mečem, cítil se býti s to i dvojnásobnému počtu takových nepřátel odolati.

Právě v tu dobu, když byl Aleš se svou bandou katovo obydlí přepadl, vyšli z městské brány dva mužové, zahalení v dlouhé a široké pláště a kráčeli po silnici, která vedla ku katovně.

Když byli za branou, oddechl si jeden z nich volněji a pravil k druhému:

“Na to vám do smrti nezapomenu, mistře Mikuláši, že jste mi to učinil možným, abych mohl rozkaz svého otce vykonati — a že jste mi zachránil život.”

“Nemáte zač děkovati, knížecí Osvícenosti,” odpovéděl kat. “Já jsem již zničil tolik lidských životů, že také mohu někdy za čas některý zachrániti. A ostatně, co jsem tak dalece pro vás učinil? Našel jsem vás v domě vašeho otce v tom koutě, který nebyl vojskem strážěn a poněvadž jsem věděl, co se vám stalo, pobídl jsem vás, abyste se mnou ze zámku odešel. Já byl od guvernéra propuštěn na svobodu a on mi dal také průvodní list, abych nebyl nikým zadržován. Kam nyní půjdeme?”

“To ani sám nevím,” vzdechl si kníže Kazimír. “Já jsem vyhlášen za psance a za hodinu bude již Varšavské četnictvo po mně slídit. Kdyby byla tato noc aspoň tak dlouhá, jako celý měsíc, mohl bych se snad přece někam za hranice dostat, ale tak je mi to nemožným. To bylo ode mne nepředložené, že jsem dal svému otci ten slib, — nyní jsme oba ztraceni.”

“Ještě ne,” odpovéděl kat. “Také já jsem přítel vlasti a pakli tuto ruku neodmítnete, budete zachráněn.”

“Svět vás ovšem považuje za nepoctivého,” odpovéděl Kazimír, podávaje mu ruku, “a také já jsem se vás nějaký čas poněkud štítil, ale tento předsudek jsem již překonal a odevzdám se vám s celou důvěrou.”

“A nebudete toho litovati!” zvolal kat nadšeně. “Šlechtný a slavný rod knížat Dragomirskich nesmí vyhynouti: kdyby se to stalo, byla by také naše vlast ztracena. Tedy pojďme.”

Pak spolu kráčeli mlčky dále, jsouce oba zabráni v myšlenky, z nichž se však za chvíli vyrušili, když uslyšeli za sebou koňský dusot.

“To jsou četníci, kteří mne stíhají,” pravil Kazimír. “Nyní strhnu aké vás s sebou do toho neštěstí. Přehněte, aby vás se mnou nezastihli.”

“Ne, to by bylo ode mne nerozumné přehálení,” odpovéděl kat. “Dříve se podívejme, kdo to je. Honem zde za to křoví!”

Kat a Kazimír chtěli nskočiti za křoví, jež stálo vedle cesty, ale ti jezdcí byli již docela blízko a již je také spatřili a vzkřikli na ně, aby stáli.

Na to již nebylo ani pomýšlení, aby byli kat a Kazimír někam uskočiti a proto zůstali stát a čekali, až ti jezdcí k nim přijedou, jichž bylo asi deset.

Ale sotva že byli s nimi několik slov promluví, byl Kazimír zbaven všeho strachu, neboť poznal v těch jezdcích své přátele a spoluspiklence, kteří byli ještě téhož dne večer v paláci jeho otce shromážděni a kteréž pak byl Pedro tajným průchodem ze zámku vyvedl a tím před velkým nebezpečím je zachránil.

Pedro byl totiž všechny účastníky té tajné schůze nejprve do podzemního vězení zavedl a pak je vedl dle Narazinaova popisu, kterýž byl u guvernéra za dveřmi tajně vyslechl, podzemními chodbami až do neobydleného domu krčmáře Ivana od “rytířské přilbice”, a poněvadž byl